

Mrazivá slova znalce: Macron proti radikálnímu islámu? Je pozdě. Bez násilného konfliktu už to nepůjde! Jsou jich miliony...

- CZ24 News | 11. prosince 2020

EU: Je pozdě a neobejde se to bez násilného konfliktu. „Macron totiž ví, že pokud neudělá nějaké kroky dnes on, tak je za dva roky velmi ráda udělá prezidentka Marine Le Pen,“ říká vojenský a bezpečnostní analytik Lukáš Visingr k muslimské migraci v Evropě. O tom, proč se slovo multikulturalismus stalo téměř nadávkou, jak evropské státy dovolily vznik paralelní společnosti přistěhovalců a proč mohou dohady s Polskem a Maďarskem o rozpočtu nakonec zásadně ovlivnit budoucnost Evropské unie

Další a další státy potvrdily vítězství Joea Bidena v prezidentských volbách. Rozhodnutí americké justice zatím odmítla napadání regulérnosti voleb. Překvapil vás jejich výsledek?

Nemohu říci, že bych byl překvapený. Samozřejmě jsem si přál vítězství Donalda Trumpa, ale na rozdíl od řady jeho příznivců jsem byl opatrnější v hodnocení výsledků průzkumů. Hodně často se tvrdilo, že agenturám se už vůbec nedá věřit, protože opakují své chyby, případně i záměrně manipulují, takže ty předpovědi Bidenova hladkého vítězství a Trumpovy drtivé porážky se pletou. Ano, v tomto smyslu se skutečně pletly, protože Biden vyhrál celkem těsně, jenže přece jen vyhrál. Agentury podcenily to, jak se na stranu Donalda Trumpa postavil značný podíl různých menšin, takže získal oproti roku 2016 více hlasů od černochů či Hispánců.

Výborně to popsal i náš velvyslanec Hynek Kmoníček, který upozornil, že představy levicových liberálů o nadšené podpoře ze strany „barevných“ menšin jsou zcela scestné, jelikož stále větší část těchto menšin tvoří střední třída konzervativních křesťanů, kteří tudíž rozhodně nesdílejí agendu levice. Právě naopak, kloní se stále více doprava. Obecně prostě platí ta teze, že kdo zbohatne, stane se pravicákem. Střední třída je ve Spojených státech stále „barevnější“, takže to logicky znamená, že ta nastupující „barevnější“ Amerika bude daleko pravicovější než ta slábnoucí „bílá“, což se tedy bude pochopitelně promítat i do výsledků všech voleb. Už za čtyři roky tedy může v prezidentských volbách přesvědčivě triumfovat kandidát republikánské pravice.

Donald Trump se s prohrou nechce smířit. Volby označuje za podvodné, jeho tým se je snaží napadat u soudů. O čem jeho chování svědčí?

U většiny politiků je nezbytné odlišovat jejich veřejné vystupování od jejich skutečných postojů, což u Trumpa platí dvojnásob. Již během jeho volební kampaně jsem byl přesvědčen, že se naprosto mýlí ti, podle nichž plácal, co mu slina přinesla na jazyk, naopak jsem tvrdil, že mnoho těch svých skandálních či provokativních výroků říká zcela záměrně a s vypočítaným efektem, aby tak přitáhl pozornost médií a voličů, což skutečně zabralo. Podobně tak si dnes myslím, že jeho vyjádření o volbách jsou už prostě jen deklarace pro média a voliče. Navzdory svému zvláštnímu image je Trump stále hlavně realistický byznysmen, který pozná, kdy může vyhrát a kdy je třeba ustoupit, o čemž ostatně svědčí také některá čerstvá prohlášení, v nichž naznačil kandidaturu v roce 2024.

Nyní se blíží druhé kolo senátních voleb v Georgii, které bude pro republikány nesmírně důležité, aby si zachovali kontrolu v Senátu, a pomalu se začínají chystat na takzvané mid-term elections, to znamená volby do kongresu v roce 2022, protože obojí je šancí zkomplikovat život Bidenově administrativě a zejména zastavit levicové křídlo demokratů. Ostatně už nyní mezi demokraty zuří velké spory a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se Joe Biden snažil do určité míry obnovit to klasické schéma americké politiky, ve kterém demokraté a republikáni často dokázali nalézat kompromis. Ta takzvaná progresivní agenda levicového křídla demokratů totiž představuje vážnou hrozbu i pro středové demokraty a jejich řadové voliče.

Jak vnímáte, že se Trumpova garnitura snaží co nejrychleji dokončit stavbu mexické zdi, která má bránit nelegálním migrantům ve vstupu do země?

Byl to jeden z Trumpových hlavních slibů, a proto se jej pořád snaží splnit. S tím mimochodem souvisí, jakkoliv je to paradoxní, i ta rostoucí podpora pro Trumpa a republikány ze strany hispánské menšiny. Mnohdy sice jde o lidi, mezi jejichž předky byli i ilegální imigranti, ale dnes už se tato komunita ve Spojených státech dobře etablovala, postupně bohatne a získává politický vliv, což ostatně dokazuje spousta špičkových politiků tohoto původu mezi republikány, například Ted Cruz nebo Marco Rubio. Je tedy jen logické, že se celá tato komunita politicky štěpí, a že se stále více přiklání doprava. Jinak řečeno, potomci někdejších ilegálních imigrantů nemají zájem na tom, aby nyní přicházeli další ilegální imigranti, protože oni sami se stále častěji definují především jako středostavovští Američané.

Socioekonomické faktory vyhrávají nad barvou kůže, respektive nad jakousi chimérickou etnickou solidaritou. To pochopitelně neplatí pouze pro Hispánce, protože v čele kontra-demonstrací proti aktivistům z Black Lives Matter mnohdy vidíte i evidentně dobře situované černochoy. Proto také Trump dostal od černošských voličů zřejmě víc hlasů než kterýkoli jiný republikánský prezidentský kandidát v historii, a to zkrátka hlavně proto, že jim jeho ekonomické reformy přinesly práci a zvýšení příjmů.

Očekáváte po nástupu Joea Bidena do úřadu nějakou změnu, co se týká zahraniční politiky Spojených států? Včetně vojenských intervencí...

Nějaké změny zajisté přijdou, ovšem navzdory očekáváním budou zřejmě daleko více kosmetické než obsahové. Ostatně to platilo i pro Trumpa, protože pokud si odmyslíte jeho výroky a tweety, tak jeho kroky na mezinárodní scéně vlastně nijak zásadně nevybočily z amerického standardu. Ano, v mnoha ohledech takřikajíc šlápl na plyn, byl tvrdý a razantní, ale například přesun hlavní pozornosti od Evropy do Pacifiku, snaha vzdorovat asertivitě Číny, apel na Evropu, aby konečně převzala více odpovědnosti za svou bezpečnost, menší zájem o Blízký východ, snaha uzavřít válku v Afghánistánu... To vše jsou přece témata, která existovala už za Obamy, případně dokonce za Bushe juniora.

Trump je vzorový realista, který prosazuje doktrínu America First a přikládá menší význam spojeneckým smlouvám, zatímco u Bidena asi uvidíme více idealismu a větší ohledy na spojence, podstata však podle mě zůstane vcelku stejná. Žádný prezident nemůže změnit geopolitickou realitu, protože svět se vrací do klasické – někdo by možná řekl i staré dobré éry – realistického soupeření velmocí. Hlavním vyzyvatelem Spojených států je dnes Čína, v menší míře Rusko, své zájmy samozřejmě mají tradiční evropské velmoci, o slovo se hlásí další aktéři jako Turecko, Japonsko a Polsko, vyskytují se také sázky na černé koně typu Jižní Koreje nebo Spojených arabských emirátů. S trochou ironie lze Bidenovi popřát hodně štěstí, aby v této komplexní a turbulentní hře dokázal americké zájmy prosazovat.

Francouzský prezident Emmanuel Macron vytáhl do boje proti radikálnímu islámu po útocích, které obsahovaly i stínání hlav na veřejnosti, například učitele, který ukazoval karikatury Mohameda. Někdo tvrdí, že pro Francii je už příliš pozdě. Je?

Bojím se, že pozdě je už řadu let. Stačí se podívat na demografické statistiky, na porodnost muslimů a původních Evropanů, na názorové průzkumy mezi muslimy a na výsledky voleb, hlavně těch lokálních na jihu Francie, kde již muslimské menšiny představují velice výraznou politickou sílu, na niž se hledí i při sestavování koalic a formování programů. Ostatně není vůbec náhoda, že Emmanuel Macron začal o tomto tématu hovořit nedlouho po místních volbách, které právě tohle jasně demonstrovaly. Určitě to není tak, že by jej najednou cosi osvítilo a že by si povšiml, že ve Francii už dlouhé roky roste tento závažný problém.

Macron přišel z prostředí velkého byznysu, a ačkoliv se následující srovnání asi moc nebude líbit příznivcům ani jednoho z nich, spatřuji i některé analogie mezi ním a Andrejem Babišem. Každopádně je to politický pragmatik, přestože někdy používá úplně jiný image. Proto si myslím, že se do boje proti islámu pustil nikoli z jakéhosi přesvědčení, nýbrž hlavně kvůli objektivním skutečnostem na zahraniční scéně i ve vnitřní politice. Na světové scéně jde zejména o to, že politický islám je těsně svázaný s ambicemi Turecka, které ohrožuje francouzské zájmy ve Středomoří. A ve vnitřní politice se jedná o rostoucí nespokojenost voličů. Macron totiž ví, že pokud neudělá nějaké kroky dnes on, tak je za dva roky velmi ráda udělá prezidentka Marine Le Pen.

A nakolik pomohou zavedená opatření - povinnost dětí navštěvovat francouzské školy, větší transparentnost financování islámských organizací, zákaz působení zahraničních imámů a tak dále?

Nepochybně jsou to principiálně správné kroky, ale jak jsem říkal, asi už je stejně pozdě a neobejde se to bez násilného konfliktu. Zhruba desetinu francouzské populace dnes tvoří muslimové a podobně je to i v některých dalších zemích. Názorové průzkumy jasně dokládají, že to obvyklé tvrzení, že zastánci netolerantních, radikálních a extremistických postojů představují mezi muslimy pouze malou, ačkoliv hlasitou a viditelnou menšinu, prostě neodpovídají skutečnosti. Názory, které jsou s moderní západní sekulární společností neslučitelné, zastává nadpoloviční většina západoevropských muslimů, a nikoliv jen několik procent. Ta malá menšina netolerantních se totiž najde mezi zastánci všech náboženství a také mezi ateisty, zatímco u muslimů jsou to o řád vyšší procenta.

Stále více se ukazuje, že islám není jen náboženství, ale také – ne-li dokonce zejména – politická ideologie, jež je postavená na hodnotách, které se rozcházejí s těmi západními, respektive antickými, židovskými a křesťanskými. Mainstream islámu nedokáže oddělovat veřejné a soukromé, respektive světské a politické záležitosti. Pokud by se ta opatření navržená prezidentem Macronem realizovala opravdu důsledně, zcela zákonitě by se došlo ke zjištění, že se ve Francii nacházejí statisíce či spíš miliony osob, které už samotnou svou existencí reprezentují hrozbu, takže je otázkou, jak by se s nimi mělo naložit.

Macron chce rovněž větší ochranu francouzských hranic, tedy jakési omezení volného pohybu v Schengenu. Je takový krok správný?

Volný pohyb osob, zboží a služeb představuje určitě největší přínos evropské integrace, a ačkoliv jsem velmi kritický k tomu, kam tento proces dospěl a co se stalo z Evropské unie, tohoto výsledku si určitě vážím. Pokud ovšem takto v nějakém mezinárodním prostoru oslabíme pohraniční režim a umožníme volný pohyb osob, je zcela nezbytné, aby to provázelo naopak zesílení ochrany vnějších hranic tohoto prostoru, tedy v tomto případě vnějších hranic Evropy, což se ovšem zjevně nedělo a neděje. Obecně platí, že stát má být absolutním suverénem v tom, koho na své území vpustí a koho ne, ostatně proto se také imigrace dle způsobu překročení hranic rozděluje na legální a ilegální.

V posledních letech ale pozorujeme, že se jaksi vytrácí to povědomí o významu slova ilegální, respektive zapomíná se, že ilegální imigrant porušuje zákon, protože překročil hranice země v rozporu se zákonem, a tudíž jeho samotný pobyt v té zemi je protiprávní skutečností. Existují samozřejmě i nějaké mezinárodní dohody, jež tyto záležitosti upravují a týkají se například práva na azyl, jenže bez ohledu na to platí, že pokud imigrant azyl nedostane, pak má být deportován. Právě v tom ale evropské země ostudně selhávají, protože nejsou schopny tyto deportace ilegálních imigrantů realizovat.

Francie není jedinou zemí, která se s podobnými problémy potýká. Rakousko, Švédsko, Itálie, Německo... Jaký je recept na řešení podle vás?

Začnu trochu zešířka. Slovo multikulturalismus se v současnosti stalo takřka nadávkou, protože už se zapomnělo, co vlastně původně znamenalo. Ta myšlenka vznikla ve Velké Británii v době existence jejího globálního impéria a posléze ji převzaly i Spojené státy jako de facto země imigrantů. Původně to mělo fungovat a vcelku i fungovalo tak, že ona rozmanitost kultur se vztahuje jen k soukromé sféře, nikoliv k veřejnému politickému prostoru. Jinak řečeno, ve veřejné sféře má existovat jenom jediná politická kultura, tedy například ve Spojených státech ta americká. V soukromí proto osoby či komunity pocházející z různých zemí či etnických skupin mohou nadále praktikovat své zvyky a tradice, mluvit svou původní řečí a podobně, ale ve veřejné sféře mají být všichni jen Američané. Osvědčilo se to například u imigrantů z Evropy, východní Asie či Indie, ale v případě muslimů nikoli.

Proč?

Protože ty ostatní skupiny nemají žádnou specifickou politickou ideologii, která by chtěla či mohla konkurovat tomu základnímu nastavení ve veřejné sféře. Právě islám však nedovede ty dvě sféry rozlišovat, nezná rozdíl mezi veřejnou politikou a soukromým domácím prostorem, kam spadá i náboženství. Multikulturalismus v kombinaci s islámem proto zcela katastroficky selhává. Z toho vyplývá, že islám by měl buď projít hlubokou systémovou reformou, aby se stal kompatibilním – je ovšem otázkou, jestli je toho schopen, nebo by měl být z tohoto prostoru vyloučen, respektive jako ideologie netolerance by měl být zakázán.

S útoky a islamismem celkově se spojuje právě vámi zmíněná migrace, které Evropa už léta čelí. V jaké míře to podle vás souvisí?

Souvislost tam nepochybně je, ale znovu musím opakovat, že v podstatě už je pozdě, jelikož imigrace jen zesiluje a urychluje něco, co je nevyhnutelné. V celé Evropě je přes třicet milionů muslimů a v řadě zemí západní Evropy již představují více než desetinu populace, což samozřejmě znamená také velkou a neustále rostoucí voličskou sílu. V nizozemském parlamentu působí islamistická strana Denk, kdežto v komunální politice na jihu Francie zcela běžně fungují islámská politická uskupení, jež tam kontrolují řadu obcí a čtvrtí, protože tam prostě uspěla ve volbách. Lze tudíž předpokládat, že podobné scénáře se budou stále častěji a silněji odehrávat jinde.

Kontroverzní a provokativní romány jako Podvolení od Michela Houllebecqa nebo Řád od Davida Ratha, jež ukazují zcela legální vítězství muslimů ve volbách v západoevropských zemích, bohužel odpovídají tomu, co se v horizontu jedné či dvou generací může skutečně stát. Každopádně ty miliony muslimů sem samozřejmě nepřišly během posledních pěti let a ostatně ani většinu teroristických útoků v Evropě nepáchají čerství imigranti, nýbrž spíše druhá či třetí generace potomků někdejších imigrantů. Západoevropské země dovolily, aby v nich vyrostla paralelní společnost s vlastními hodnotami, která teď představuje stále silnější hrozbu, ovšem to všechno by se nepochybně stalo i bez té migrační vlny posledních let.

Schválení rozpočtu Evropské unie a covidové pomociablokovalo Polsko a Maďarsko. Vadí jim, že čerpání peněz je podmíněno „dodržováním principů právního státu“. Jak tuto podmínku vnímáte vy?

Dá se konstatovat, že takzvaný právní stát je další z mnoha termínů, jež byly takřikajíc uneseny, neboť dnes znamenají něco zcela jiného, někdy dokonce opačného než kdysi. George Orwell by byl patrně zděšen tím, jak se některá hesla z románu 1984 uskutečňují. Nejtypičtější příklad představuje pojem liberál či liberalismus, protože původně šlo o maximální rozšiřování práv a svobod jednotlivce, zatímco ti, kteří si dnes většinou říkají liberálové, chtějí práva a svobody omezovat. Podobně takzvaný právní stát je původně nepochybně pozitivní pojem, jehož tradice sahá až do antiky, a který označuje neutrální vládu zákonů, jež nezávisejí na konkrétních osobnostech či ideologiích. V současném unijním newspeaku ovšem jde o něco zcela odlišného, a sice o prosazování konkrétní politické agendy, která zahrnuje mimo jiné oslabování tradičních západních hodnot.

Poláci a Maďari na to nepřistupují, protože jejich konzervativní vlády se snaží hájit právě ty klasické hodnoty typu rodiny, národa či státní suverenity. Jsem však velmi zvědav, jak se tento spor bude vyvíjet dál, jelikož Varšava i Budapešť dávají tvrdě najevo neústupnost, pro což ostatně mají i jasný mandát z demokratických voleb. Unijní rozpočet se musí schvalovat jednomyslně, ovšem některé země už údajně hledají způsoby, jak tento princip obejít. Možná sledujeme první tahy sporu, který rozhodne o celé budoucnosti Evropské unie.

Nakolik podle vás Evropská unie už přesahuje hranici únosného zasahování do suverenity členských zemí a nakolik zasahuje oprávněně?

Zde vlastně mohu plynule navázat na předchozí. Jsem pevně přesvědčen, že unijnímu establishmentu vůbec nejde o onen právní stát, respektive o jeho údajné porušování v Polsku a Maďarsku. Jde primárně o to, že vlády těchto dvou zemí jaksi nepřijímají názory z Bruselu jako zjevenou Boží pravdu a trvají na tom, že jejich mandát z demokratických voleb má větší váhu než postoje neomarxistických aktivistů a nikým nezvolených úředníků. Unijní establishment proto usilovně hledá nějakou páku, pomocí níž by na ně mohl zatlačit a přinutit je k poslušnosti. Kdyby ovšem takřikajíc držely basu s Bruselem, nikdo by to na ně takhle nezkoušel.

Typickou ukázkou je ta kritika způsobu, kterým nynější polská vláda řeší obsazení soudů či vedení veřejnoprávních médií, ale když podobné kroky dříve dělala vláda Občanské platformy, tak bylo ticho, protože tato vláda šla Bruselu ve všem na ruku. Ze stejného důvodu se tedy vůbec neřeší excesy v jiných zemích. Zásahy španělské policie v Katalánsku nebo té francouzské proti demonstracím Žlutých vest byly ze strany Evropské unie označeny pouze za vnitřní záležitosti těchto států, ačkoli jsou plně srovnatelné s tím, co se děje v zemích, které Evropská unie označuje za diktatury. Každopádně bychom nyní měli Polsku a Maďarsku maximálně fandit, jelikož podobný nátlak by pak pochopitelně mohl být vykonáván i na další neposlušné země včetně Česka.

Co takové blokování vypovídá o Evropské unii jako takové?

Názorně dokazuje, že projekt Evropské unie selhává, a že toto selhání je zcela zákonité a logické. Jinak to ani dopadnout nemohlo, protože šlo o pokus o holou nemožnost. Evropská unie vznikla jako projekt, jenž měl překonat národní zájmy států a vytvořit jakési evropské zájmy, ale národní zájmy států reprezentují na mezinárodní scéně axiomy, protože vycházejí především z geopolitických zákonů, což jsou de facto zákony přírodní. A nemůžete změnit nebo překonat přírodní zákony, ačkoliv třeba z představ unijních úředníků o emisních normách či energetice vyplývá, že si tam asi myslí opak.

Evropská unie byl možná projekt do klidných mírových časů, ale ty skončily a hned tak se nevrátí. Státy tedy jednají podle svých národních zájmů a podle nich uzavírají v některých oblastech racionální pragmatická spojení, kdežto v jiných mohou být soupeři. Konkrétní příklad: Francie a země Visegrádské čtyřky nyní stojí proti sobě v tom tématu rozpočtu a právního státu, ale zároveň tvoří zájmovou koalici na straně Řecka v jeho sporu s Tureckem, které se naopak těší podpoře Německa. Přitom Francie a Německo společně tlačí na větší integraci Evropy, Francie však chce i společnou armádu, ale Německo spíš váhá. Různé země prostě mají různé zájmy a postupují podle nich, nikoli podle chimérických evropských zájmů. Česká republika by se tudíž měla podle toho chovat a realizovat samostatnou a striktně pragmatickou zahraniční politiku, protože to je jediná šance, jak v současném světě uspět a prosadit se.

Autor: Zuzana Koulová